

Kunnen gevangenen toegang tot internet eisen?

Gepubliceerd op 11/02/2021 door [Etienne Wery](#) - 0 weergaven

Het EVRM legt geen algemene verplichting op om gedetineerden toegang te geven tot internet of websites. Afhankelijk van het specifieke geval kan de weigering van de administratie om een gedetineerde die geen bijzonder gevaar voor toegang tot specifieke informatie vormt, echter in strijd zijn met artikel 10 van het Verdrag.

Het principe van detentie is om een persoon een aanzienlijk aantal rechten en vrijheden te ontnemen. In deze exercitie moet de staat voortdurend werken als een evenwichtsoefening: ontbering kan niet zo ver gaan dat gedetineerden al hun rechten worden ontnemen. De noodzaak en de evenredigheid van de beperkingen met het oog op het doel van de gevangenisstraf moeten voortdurend in twijfel worden getrokken.

Dit verklaart waarom het gevangensklimaat altijd een belangrijke bijdrage heeft geleverd aan de jurisprudentie van de grondrechten.

Deze keer buigt het EVRM zich over de kwestie van de toegang tot internet.

De feiten

Verzoeker is een Turkse advocaat die ervan wordt verdacht een terroristische organisatie te hebben gepleegd en propaganda te hebben gemaakt ten gunste van een terroristische organisatie.

Hij werd op 6 april 2016 in Turkije in voorlopige hechtenis genomen en op 7 september 2016 vrijgelaten.

Op 12 april 2016 vroeg hij de gevangenisadministratie om toestemming om toegang te krijgen tot de websites van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, het Constitutioneel Hof en het Publicatieblad om juridische informatie te verkrijgen om de dossiers van zijn cliënten als advocaat voor deze twee rechtbanken te volgen, en om zijn eigen verdediging voor te bereiden op een hoorzitting die op 22 juni 2016 in het kader van de strafzaak tegen hem zal worden gehouden.

De gevangenisadministratie en de rechtbanken op grond van de verdiensten wezen zijn verzoek af. De heer Demir heeft individueel beroep ingesteld bij het Constitutioneel Hof, dat op 14 april 2017 wegens een duidelijk gebrek aan grond werd ontslagen.

Internet, borg van de vrijheid om informatie te ontvangen

De Rekenkamer herinnert eraan dat websites, dankzij hun toegankelijkheid en hun vermogen om grote hoeveelheden gegevens te bewaren en te verspreiden, een belangrijke bijdrage leveren aan het verbeteren van de toegang van het publiek tot nieuws en, in het algemeen, aan het vergemakkelijken van de communicatie van informatie.

Hij merkt ook op dat in een aantal instrumenten van de Raad van Europa en in andere internationale instrumenten de waarde van de openbare dienst van het internet en het belang ervan voor het genot van een reeks mensenrechten zijn erkend. De Rekenkamer is van mening dat deze ontwikkelingen de belangrijke rol weerspiegelen die het internet speelt in het dagelijks leven van mensen. Een toenemend aantal diensten en informatie is namelijk alleen beschikbaar op het internet.

Geen onvoorwaardelijke toegang

Het **EVRM** merkt ook op dat opsluiting onvermijdelijk een aantal beperkingen met zich meebrengt voor de communicatie van gevangenen met de buitenwereld, waaronder hun vermogen om informatie te ontvangen.

Zij herinnert eraan dat zij reeds in dit verband heeft geoordeeld dat artikel 10 van het Verdrag niet kon worden opgevat als het opleggen van een algemene verplichting om gedetineerden toegang te verlenen tot internet of specifieke websites (Kalda v. Estland, 17429/10, 45, 19 januari 2016).

Wettelijke inmenging

In dit geval voorziet de Turkse wet in gedetineerden om toegang te krijgen tot internet via opleidings- en reïntegratieprogramma's.

Het Hof is van oordeel dat, ongeacht de specifieke redenen die Demir heeft aangevoerd ter ondersteuning van zijn verzoek om toegang tot internet, niet kan worden uitgesloten dat dit verzoek ook en zonder twijfel binnen het doel van opleiding en reïntegratie viel die de toegang tot het internet van gedetineerden krachtens de nationale wetgeving rechtvaardigt, met name gezien het beroep van advocaat van de betrokkene en de aard van de drie websites waartoe hij toegang wilde hebben. Zij merkt in dit verband op dat veel van haar arresten en beslissingen en die van het Constitutioneel Hof alleen online beschikbaar zijn en navigatie en zoekopdrachten op de betrokken websites vereisen.

Het Hof is derhalve van oordeel dat, aangezien de toegang van gedetineerden tot bepaalde websites voor opleidings- en reïntegratiedoeleinden reeds in het Turkse recht is voorzien, de beperking van de toegang van de heer Demir tot de websites van het Hof, het Constitutioneel Hof en het Publicatieblad, die alleen juridische informatie bevatten die de ontwikkeling en rehabilitatie van de betrokkene in het kader van zijn beroep en

belangen zou dienen. , vormt inmenging in de uitoefening van het recht van de heer Demir om informatie te ontvangen.

In de tweede plaats merkt het Hof op dat de omstreden inmenging bij wet is geregeld, namelijk artikel 67-3 van wet 5275 en artikel 90-3 van de verordening, en dat het de legitieme doeleinden nastreefde om de orde te verdedigen en criminaliteit te voorkomen.

Noodzakelijke en evenredige interferentie?

Wat betreft de noodzaak van inmenging, het Hof merkt op dat het verzoek van de heer Demir werd afgewezen door de gevangenis administratie als ongepast.

Vervolgens is zij van oordeel dat de interne rechtbanken onvoldoende hebben uitgelegd waarom de toegang van Demir tot de websites van het Hof, het Grondwettelijk Hof en het Publicatieblad niet als een kwestie van opleiding en reïntegratie van de betrokkene kan worden beschouwd, in welk geval toegang tot het internet van gedetineerden door bovengenoemde bepalingen is toegestaan. , en of en waarom de heer Demir moet worden beschouwd als een gevaarlijke gedetineerde of een illegale organisatie waarvoor de toegang tot internet kan worden beperkt.

Bovendien verklaren noch de autoriteiten, noch de regering waarom de betrokken maatregel in deze zaak noodzakelijk was met het oog op de legitieme doeleinden van handhaving van de orde en de veiligheid van de gevangenis en de preventie van criminaliteit. In dit verband merkt het Hof op dat de nodige bepalingen voor het gebruik van internet door gevangenen die onder controle van de gevangenisautoriteiten staan, in ieder geval waren getroffen in het kader van opleidings- en reïntegratieprogramma's.

Zelfs indien de door de nationale autoriteiten aangevoerde veiligheidsoverwegingen als relevant zouden worden beschouwd, merkt het Hof op dat de nationale rechterlijke instanties geen gedetailleerde analyse hebben uitgevoerd van de veiligheidsrisico's die zouden zijn ontstaan door de toegang van de heer Demir tot de drie bovengenoemde websites, vooral omdat zij websites van overheidsinstanties en een internationale organisatie waren en de heer Demir alleen toegang zou hebben gehad tot die websites onder toezicht van de autoriteiten en onder de voorwaarden dat deze websites zou hebben bepaald.

De regering heeft derhalve niet aangetoond dat de redenen die de nationale autoriteiten hebben aangevoerd om de betrokken maatregel te rechtvaardigen relevant en toereikend zijn, noch dat deze in een democratische samenleving noodzakelijk is.